ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» **(Ἀπ. 1,10)**

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Μ΄ **Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1773**	**Κυριακὴ ΙΓ΄ Ματθαίου (Ματθ. 21,33-42)** **3 Σεπτεμβρίου 2023**	**Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος** **Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης**

Ἂς γίνουμε ἀμπέλι τοῦ Χριστοῦ

«Κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτούς, καὶ τὸν ἀμπελῶνα ἐκδώσεται ἄλλοις γεωργοῖς» (Ματθ. 21,41)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιο εὐαγγέλιο. Στὸ Εὐαγγέλιο δὲν ὁμιλεῖ ἕνας ἁπλὸς ἄνθρωπος, ἕνας σοφός· ὁμιλεῖ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἐκεῖνος ποὺ ἀπὸ τὰ χείλη του ποτέ δὲν βγῆκε ψέμα, ἐκεῖνος ποὺ εἶπε *«Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι»* (Ματθ. 24,35). Ὁμιλεῖ σήμερα παραβολικῶς, δηλαδὴ ἄλλα λέει καὶ ἄλλα ἐννοεῖ. Μᾶς παρουσιάζει μιὰ ζωντανὴ εἰκόνα, ποὺ πρέπει ὅλοι νὰ τὴν προσέξουμε, διότι μέσα στὴν εἰκόνα αὐτὴ εἴμαστε ὅλοι.

Ὁ Κύριος μᾶς μιλάει γιὰ **ἕνα ἀμπέλι**. Ὁ νοικοκύρης τοῦ ἀμπελιοῦ ἔδειξε μεγάλο ἐνδιαφέρον γι᾽ αὐτό. Τὸ ἔφραξε γύρω - γύρω μὲ φράχτη, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ μπῇ κανένας κλέφτης καὶ κανένα ἄγριο θηρίο καὶ νὰ κάνῃ ζημιά. Ἔφτειαξε στὸ κέντρο πατητήρι, γιὰ νὰ πατοῦν τὰ σταφύλια. Φύτεψε κλήματα, ρίζες ἐκλεκτές. Κατόπιν ὅλο αὐτὸ τὸ ἀμπέλι, ὅπως ἦταν φραγμένο καὶ φροντισμένο, τὸ παρέδωσε σὲ ἀμπελουργοὺς μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ τὸ σκάβουν νὰ τὸ κλαδεύουν νὰ τὸ περιποιοῦνται, ὥστε ν᾽ ἀποδώσῃ. Κι ὅταν ἔφτασε ἡ ἐποχὴ τοῦ καρποῦ, τότε λέει τὸ εὐαγγέλιο ἔστειλε ὑπηρέτες γιὰ νὰ τοὺς δώσουν τὸν καρπό. Ἀλλ᾽ αὐτοὶ οἱ ἀμπελουργοὶ δὲν ἔδωσαν οὔτε ἕνα καλάθι σταφύλια οὔτε ἕνα τσαμπί. Μόλις εἶδαν ἀπὸ μακριὰ ὅτι ἔρχονται οἱ ὑπηρέτες τοῦ καλοῦ αὐτοῦ ἰδιοκτήτου, ἀμέσως ἔπιασαν σχοινιά, πέτρες, μαχαίρια, καὶ ἄλλον μὲν τὸν ἔδειραν, ἄλλον τὸν σκότωσαν καὶ ἄλλον τὸν λιθοβόλησαν. Ὁ ἰδιοκτήτης, ὅταν πληροφορήθηκε τὴν διαγωγὴ αὐτὴ τῶν γεωργῶν, ἔστειλε ἄλλους ὑπηρέτες περισσοτέρους ἀπὸ τοὺς πρώτους. Ἐν τούτοις οἱ κακοὶ γεωργοί, ὅταν εἶδαν τοὺς ἀπεσταλμένους, ἔκαναν καὶ σ᾽ αὐτοὺς τὰ ἴδια. Τέλος ὁ ἰδιοκτήτης ἀποφάσισε νὰ στείλῃ τὸν γυιό του, μὲ τὴ σκέψι ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ ντραποῦν. Ἀλλὰ οἱ ἀχάριστοι ἀμπελουργοί, ἀναιδέστατοι καὶ θρασύτατοι, μόλις πλησίασε ὁ γυιὸς τοῦ ἰδιοκτήτου, τὸν ἔπιασαν, τὸν ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀμπέλι κ᾽ ἐκεῖ τὸν θανάτωσαν. Τέτοια διαγωγὴ ἔδειξαν οἱ κακοὶ γεωργοὶ ἀπέναντι στὸν ἰδιοκτήτη τοῦ ἀμπελῶνος.

Ὁ Κύριος, ἀφοῦ εἶπε τὴν παραβολή, στρέφεται στοὺς ἀρχιερεῖς καὶ πρεσβυτέρους τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ ποὺ τὸν ἄκουγαν καὶ τοὺς ἐρωτᾷ· –Τί θὰ κάνῃ ὁ ἰδιοκτήτης αὐτοὺς τοὺς κακοὺς γεωργούς; Κ᾽ ἐκεῖνοι, χωρὶς νὰ καταλάβουν ὅτι γι᾽ αὐτοὺς ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Θεάνθρωπος, χωρὶς νὰ καταλάβουν ὅτι μόνοι τους ὑπογράφουν τὴν καταδίκη τους, ἀπήντησαν μὲ ἀφέλεια· –***«Κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτούς, καὶ τὸν ἀμπελῶνα ἐκδώσεται ἄλλοις γεωργοῖς»*** (Ματθ. 21,41).

* * *

Αὐτή, ἀγαπητοί μου, μὲ λίγα λόγια εἶνε ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπή. Ἀλλ᾽ ὅπως εἴπαμε, ἡ παραβολὴ εἶνε μία διήγησι στὴν ὁποία ὁ Κύριος ἄλλα λέει καὶ ἄλλα ἐννοεῖ. Ποιό εἶνε ἆραγε τὸ ἀμπέλι αὐτό; Τὸ ἀμπέλι μὲ τὸ φράχτη μὲ τὸ πατητήρι μὲ τὰ ἐκλεκτὰ κλήματα, ποὺ εἶχε τοὺς κακοὺς γεωργούς, ὅπως ἑρμηνεύουν οἱ ἅγιοι πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, εἶνε **ὁ Ἰσραήλ**, ὁ Ἰουδαϊκὸς λαός. Ἐπάνω ἐδῶ στὴ φλούδα τῆς γῆς πέρασαν πολλοὶ λαοί, παλαιοὶ καὶ νεώτεροι. Ἀλλ᾽ ἀπ᾽ ὅλους τοὺς λαοὺς τοῦ κόσμου ἕνα λαὸ ἀγάπησε ὁ Θεὸς ἰδιαιτέρως. Αὐτὸς ἦταν ὁ ἀγαπημένος λαός του, ἡ ἐκλεκτή του ἄμπελος, ὁ λαὸς ποὺ τὸν ὠνόμασε *«περιούσιον»* (Τίτ. 2,14).

Τί δὲν ἔκανε γιὰ τὸ λαὸ αὐτὸν ὁ καλὸς Θεός! Τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὴ δουλεία τοῦ φαραώ, τὸν πότισε στὴν ἔρημο μὲ νερὸ ποὺ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ βράχο, τὸν ἔθρεψε μὲ τὸ μάννα, τὸν εὐεργέτησε πολυειδῶς καὶ *«πολυτρόπως»* (Ἑβρ. 1,1). Σ᾽ αὐτὸ τὸν λαὸ ἔστειλε πνεύματα μεγάλα καὶ ἰσχυρά, προφῆτες καὶ πατριάρχες· προσπάθησε νὰ τὸν καλλιεργήσῃ μὲ ποικίλους

τρόπους. Καὶ ἐν τούτοις ὁ λαὸς αὐτὸς τί ἀνταπέδωσε στὸν Κύριο; Ὄχι κάποιο καρπὸ δὲν τοῦ ἔδωσε, ἀλλὰ τοῦ ἀνταπέδωσε ἀγκάθια, **διέπραξε σωρεία ἀπὸ ἐγκλήματα**. Παραλείπουμε ἄλλα καὶ ἀναφέρουμε ὅτι τὸν προφήτη Ἠσαΐα τὸν πριόνισαν μὲ πριόνι ξύλινο, τὸν προφήτη Ἱερεμία τὸν ἔρριξαν μέσα σὲ βόθρο μὲ ἀκαθαρσίες, καὶ ἄλλους προφῆτες κατὰ διαφόρους τρόπους τοὺς βασάνισαν καὶ τοὺς θανάτωσαν. Τέλος δὲ διέπραξαν τὸ μεγαλύτερο ἔγκλημα ποὺ ἀναφέρει ἡ παγκόσμιος ἱστορία· ἐσταύρωσαν τὸν μονογενῆ Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; Τὸ εἶπαν μόνοι τους· *«Κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτούς…»*. Καὶ ὄντως *«κακοὶ κακῶς ἀπωλέσθησαν»*. Ὅταν τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ σὰν θεριά, ἀγριώτεροι ἀπὸ τὰ θηρία τῆς ζούγκλας, σὰν λυσσασμένα σκυλιὰ καὶ ταῦροι μαινόμενοι, φώναζαν κάτω ἀπὸ τὸ πραιτώριο τοῦ Πιλάτου *«Σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν»*· κι ὅταν ὁ Πιλᾶτος ἔλεγε *«Ἐγὼ οὐχ εὑρίσκω ἐν αὐτῷ αἰτίαν»*, αὐτοὶ *«δὲ περισσῶς ἔκραζον λέγοντες Σταυρωθήτω»* (Ἰω. 19,6. Ματθ. 27,23)· κι ὅταν ὁ Πιλᾶτος πῆρε μιὰ λεκάνη μὲ νερὸ καὶ ἔπλυνε τὰ χέρια του λέγοντας *«Ἀθῷός εἰμι ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου»* κ' ἐκεῖνοι φώναξαν *«Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν»* (Ματθ. 27,24-25), ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη **ὁ Ἰουδαϊκὸς λαὸς ὑπέγραψε πλέον τὴν καταδίκη του**. Δὲν πέρασαν τριάντα χρόνια καὶ τὰ Ἱεροσόλυμα, ποὺ ἦταν μία ἀπὸ τὶς ὡραιότερες πόλεις τοῦ κόσμου καὶ εἶχε τὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος, τὰ μέγαρα τοῦ Ἄννα καὶ τοῦ Καϊάφα καὶ τὸ πραιτώριο τοῦ Ποντίου Πιλάτου καὶ εἶχε μαζέψει ὅλο τὸ χρυσάφι τῶν Ἰουδαίων, τὰ Ἱεροσόλυμα ποὺ ἦταν τὸ καύχημα τοῦ Ἰσραήλ, πολιορκήθηκαν. Ῥωμαῖοι στρατιῶτες ἦρθαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, ἔρριξαν τὰ τείχη, ὥρμησαν μέσα, γκρέμισαν τὰ παλάτια καὶ τὰ σπίτια, κ' ἐκεῖ ποὺ δίκασαν τὸ Χριστὸ πέρασε ἀλέτρι. Ἔσφαξαν τὰ γυναικόπαιδα τῶν Ἰουδαίων – μιὰ καταστροφὴ ἀπερίγραπτη, ἀπὸ τὶς λίγες ποὺ ἀναφέρει ἡ παγκόσμιος ἱστορία. Τέλος ἔπιασαν ὅλους τοὺς ἄντρες, τοὺς ἔβγαλαν ἔξω κι ἄρχισαν νὰ τοὺς σταυρώνουν. Σταύρωναν ἀπ' τὸ πρωὶ μέχρι τὸ βράδυ συνεχῶς. Τόσο πολλοὺς σταύρωσαν, ὥστε δὲν ὑπῆρχαν πλέον ἄλλα ξύλα γιὰ νὰ φτειάξουν σταυρούς. *«Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν»*. *«Κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτούς…»*.

Ἀλλὰ ἡ παραβολὴ αὐτὴ δὲν ἀφορᾷ μόνο τὸν Ἰουδαϊκὸ λαό, ἀφορᾷ καὶ ἐμᾶς. Διότι λέει καθαρὰ τὸ εὐαγγέλιο, ὅτι *«τὸν ἀμπελῶνα ἐκδώσεται ἄλλοις γεωργοῖς»* καὶ ὅτι *«ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ δοθήσεται ἔθνει ποιοῦντι τοὺς καρποὺς αὐτῆς»* (Ματθ. 21,43). Ὕστερα ἀπὸ τὸ πρῶτο ἀμπέλι, τὴν Ἰουδαϊκὴ συναγωγή, ποὺ ἀντὶ γιὰ καρποὺς ἀπέδωσε ἀγκάθια καὶ τριβόλια, τώρα ἡ ἄμπελος ἡ ἐκλεκτὴ εἶνε **ἡ Ἐκκλησία** τοῦ Χριστοῦ. Θὰ ξέρετε ἴσως ὅτι ὅταν λειτουργεῖ ἐπίσκοπος, σὲ μιὰ στιγμὴ πρὸ τοῦ εὐαγγελίου, βγαίνει στὴν ὡραία πύλη καὶ κρατώντας δικηροτρίκηρα παρακαλεῖ καὶ λέει· *«Κύριε Κύριε, ἐπίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἴδε καὶ ἐπίσκεψαι τὴν ἄμπελον ταύτην καὶ κατάρτισαι αὐτήν, ἣν ἐφύτευσεν ἡ δεξιά σου»*, δηλαδή· Κύριε Κύριε, ρίξε τὸ βλέμμα σου ἀπ' τὸν οὐρανὸ καὶ δὲς κ' ἐπιθεώρησε τοῦτο τὸ ἀμπέλι καὶ καλλιέργησέ το τὸ ὁποῖο ἐφύτευσε τὸ δεξί σου χέρι (Ψαλμ. 79,15-16). Ποιό εἶνε τὸ ἀμπέλι αὐτό, γιὰ τὸ ὁποῖο παρακαλεῖ ὁ ἀρχιερεύς; Εἶνε κανένα ἀμπέλι ὑλικό, μὲ ρίζες ὑλικές; Ὄχι. Τὸ ἀμπέλι αὐτὸ εἴμαστε ἐμεῖς. **Τὰ κλήματα εἶνε οἱ Χριστιανοὶ** οἱ βαπτισμένοι. Κάθε Χριστιανός, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ θὰ βαπτισθῇ *«εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος»*, εἶνε πλέον ρίζα ἐκλεκτὴ ποὺ τὴν ἐφύτευσε ἡ δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου μέσα στὸ ἀμπέλι τῆς Ἐκκλησίας μας. Συνεπῶς, ὅσοι Χριστιανοὶ εἴμεθα τόσα καὶ κλήματα.

* * *

Πόσες ψυχές, ἀγαπητοί μου, κατοικεῖτε στὴν ἐνορία σας; ὅσοι Χριστιανοὶ εἶστε, τόσα καὶ κλήματα. Καὶ κάθε κλῆμα πρέπει νὰ φέρῃ καρπό. Καὶ ποιοί εἶνε οἱ καρποὶ τῆς πνευματικῆς ἀμπέλου, οἱ καρποὶ ποὺ ζητεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, ἡ ἁγία Τριάς; **Καρποί**, ὅπως ὅλοι καταλαβαίνετε, εἶνε τὰ καλὰ ἔργα, οἱ ἀρετὲς ποὺ πρέπει νὰ παρουσιάσουμε. Ἀντὶ αὐτῶν ὅμως ἐμεῖς τί προσφέρουμε; **Ἀγκάθια!**

Ὦ ἀδελφοί μου! Μιὰ φορὰ σταύρωσαν οἱ Ἑβραῖοι τὸ Χριστό, μὰ ἐμεῖς **τὸν σταυρώνουμε καθημερινῶς**. Κάθε βλαστήμια κ' ἕνα σταύρωμα, κάθε ἀδικία κ' ἕνα σταύρωμα, κάθε ψευδορκία κ' ἕνα σταύρωμα, κάθε μοιχεία καὶ πορνεία κ' ἕνας σταυρός. Τὸν σταυρώνουμε στοὺς δρόμους, στὶς πλατεῖες, στὰ σχολεῖα, στὰ δικαστήρια, στὰ παλάτια, στὰ ἐργοστάσια, στὶς ἀμμουδιές, στὰ βουνά, στὴ θάλασσα, μολύναμε τὰ πάντα. Ὦ Θεέ μου, τί ἔγινε αὐτὸ τὸ ἀμπέλι; πῶς ξεφράχτηκε, πῶς γέμισε ἀγκάθια καὶ τριβόλια, πῶς τὰ πάντα ξεράθηκαν;

Ἂς μετανοήσουμε, ἂς παρουσιάσουμε πάλι καρπούς, ἂς γίνουμε ἀμπέλι τοῦ Χριστοῦ μας, ὥστε νὰ ἔχουμε τὴν εὐχὴ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Α΄ μέρος ἀπομαγνητοφωνημένης ὁμιλίας, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου Νικαίας - Πειραιῶς τὴν 27-8-1961. Καταγραφὴ καὶ διαίρεσις 13-8-2012.
Τὴν ὁμιλία αὐτὴ μπορεῖτε νὰ τὴν ἀκούσετε χωρὶς περικοπὲς στὸ cd 38β΄Α τῆς σειρᾶς «ΦΩΝΗ ΒΟΩΝΤΟΣ» (πληροφορίες στὸ τηλέφωνο 23850-28868)

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Μ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2584	Ἡ παγκόσμιος Ὕψωσις τοῦ τιμ. Σταυροῦ Πέμπτη 14 Σεπτεμβρίου 2023	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Τὸ καύχημα τοῦ σταυροῦ

«Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι᾽ οὗ ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται κἀγὼ τῷ κόσμῳ» (Γαλ. 6,14)

Ἑορτή, ἀγαπητοί μου, μεγάλη ἑορτὴ καὶ πανήγυρις. Ἡ 14η Σεπτεμβρίου θυμίζει σὲ κάθε Χριστιανὸ Ἕλληνα ἔνδοξες ἡμέρες ἀπὸ τὴν **ἱστορία** τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πατρίδος μας. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ τὸ 327 μ.Χ. ἡ ἁγία Ἑλένη, μητέρα τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ἀξιώθηκε νὰ βρῇ στοὺς Ἁγίους Τόπους τὸν τίμιο Σταυρὸ καὶ τὸν ὕψωσε ὁ πατριάρχης Μακάριος. Καὶ τὸ 626 μ.Χ. ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου Ἡράκλειος νίκησε τοὺς Πέρσες καὶ πῆρε πίσω τὸν τίμιο Σταυρὸ ποὺ εἶχαν ἁρπάξει. Ὁ Σταυρὸς ὅμως ἐκτὸς ἀπὸ ἱστορία ἔχει προπαντὸς **θεολογία**, πέλαγος νοημάτων, ποὺ ἀνοίγονται ἐνώπιόν μας σήμερα, καὶ τὴ Μεγάλη Παρασκευή, καὶ τὴν Τρίτη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως.

«Σταυρὸς ὑψοῦται σήμερον…» (ἐξαποστ.). **Τί εἶνε ὁ Σταυρός;**

• εἶνε τὸ **τίμιον Ξύλον**. Ὄχι ἕνα ἁπλὸ ξύλο, ὅπως μᾶς κατηγοροῦν οἱ χιλιασταί. Ὁ Σταυρός, λέει ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, ἔχει δύο ξύλα, τὸ πλάγιο καὶ τὸ ὄρθιο. Αὐτά, προτοῦ νὰ δεθοῦν ἔτσι, μποροῦσαν καὶ νὰ καοῦν· ἑνωμένα ὅμως *ἐγκαρσίως*, δηλαδὴ πλαγίως, τὰ δύο αὐτὰ ξύλα εἶνε πλέον **ἡ εἰκόνα τοῦ Ἐσταυρωμένου Θεοῦ**, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, γι᾽ αὐτὸ καὶ ἀκινδύνως τὰ προσκυνοῦμε, σύμφωνα μὲ ἀπόφασι τῆς Ἑβδόμης (Ζ΄) Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

• ὁ σταυρὸς εἶνε τὸ **δέντρο** *«τῆς ὄντως ζωῆς»*, ποὺ φυτεύθηκε στὸν *«Κρανίου τόπον»*, καὶ μὲ τὴ θυσία του πάνω σ᾽ αὐτὸ ὁ αἰώνιος Βασιλεὺς *«εἰργάσατο σωτηρίαν»* (ἑσπ. λιτ.).

• εἶνε τὸ ***«ὅπλον** τὸ ἀκαταμάχητον»*, ὁ *«ἀντίπαλος τῶν δαιμόνων»* (ἑσπερ. ἀπόστ.), τὸ *«Ἐν τούτῳ νίκα»* τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου.

• εἶνε καὶ **ἡ** ἔνδοξη **σημαία**, κάτω ἀπὸ τὴν ὁποία τὸ δικό μας γένος ἔδωσε καὶ κέρδισε νίκες. Τί εἶνε ἀκόμα ὁ σταυρός;

• ὦ Θεέ μου, πῶς νὰ τὸ νιώσουμε; Ὁ σταυρὸς εἶνε **τὸ ἱερὸ θυσιαστήριο**, ἐπάνω στὸ ὁποῖο προσεφέρθη ἡ μοναδικὴ θυσία τῶν αἰώνων· ἐκεῖ ὁ Χριστὸς παρέδωσε τὸν ἑαυτό του *«ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας»* (θ. Λειτ. μ. Βασ.), θυσιάστηκε ὁ Ἀθῷος ἀντὶ ἡμῶν τῶν ἐνόχων ἁμαρτωλῶν· καὶ αὐτὴ ἡ θυσία συνεχίζεται διὰ μέσου τῶν αἰώνων στὰ ἱερὰ θυσιαστήριά μας (κάθε ἁγία τράπεζα εἶνε Γολγοθᾶς), καὶ σ᾽ αὐτὴν μετέχουν ὅσοι κοινωνοῦν ἀξίως τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ τίμιος Σταυρός! Νὰ τὸν ὑμνήσουμε, νὰ τὸν ἐγκωμιάσουμε; Εἴμαστε ἀνάξιοι. Γι᾽ αὐτὸ ἀντὶ ἐμοῦ ἂς μιλήσῃ ἕνας ποὺ ἀγάπησε τὸν τίμιο Σταυρὸ ὅσο κανείς ἄλλος, ὑψώθηκε μέχρι τρίτου οὐρανοῦ καὶ *«ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι»* (Β΄ Κορ. 12,4). Ποιός; ὁ **ἀπόστολος Παῦλος!** Κανείς ἄλλος δὲν θεολόγησε περὶ τοῦ Σταυροῦ ὅπως αὐτός. Ἀνοῖξτε τὴν Α΄ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολή, τὸ 1ο κεφάλαιο, ἀπ᾽ ὅπου εἶνε ὁ σημερινὸς ἀπόστολος (βλ. Α΄ Κορ. 1,18-24). Διαβάστε ὅμως σήμερα καὶ στὸ τέλος τῆς πρὸς Γαλάτας ἐπιστολῆς τὰ ἄλλα λόγια του· *«Ἐμοὶ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι᾽ οὗ ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται κἀγὼ τῷ κόσμῳ»* (Γαλ. 6,14). Αὐτὰ μοῦ δίνουν τώρα τὸ θέμα. Ποία εἶνε ἡ ἔννοια τῶν λόγων αὐτῶν; Ἐδῶ σὲ ἁπλῆ γλῶσσα λέει τὰ ἑξῆς.

* * *

Οἱ ἄνθρωποι, κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο, εἶνε ὑπερήφανοι· στὴν καρδιὰ ὅλων ὑπάρχει τὸ μικρόβιο τῆς ὑπερηφανείας· μέχρι καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ ἐκδηλώνουν ὑπερηφάνεια. Καὶ ἡ ὑπερηφάνεια εἶνε μάνα κάθε κακίας. Καυχῶνται οἱ ἄνθρωποι· ὁ ἕνας γιὰ τὸ ἀνάστημά του, ἄλλος γιὰ τὴν ὀμορφιά του, ἄλλος γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του, ὁ ἄλλος γιὰ τὸ ἀθλητικό του δῶμα, ἄλλος γιὰ τὴν τέχνη καὶ ἐπιστήμη του, ἄλλος γιὰ τὴν ἐπίδοσί του στὰ γράμματα, ἄλλος γιὰ τ᾽ ἀξιώματά του, ὁ ἄλλος γιὰ τὰ πλούτη του (μέγαρα, καράβια, ἐργοστάσια, μετρητά), ἄλλος γιὰ τὴν καταγωγή του…· γιὰ μύρια πράγματα. Ὅλα αὐτὰ ὅμως, λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, εἶνε μηδαμινά, δὲν εἶνε τίποτα μπροστὰ σ᾽ αὐτὸ γιὰ τὸ ὁποῖο καυχῶμαι ἐγώ. Καὶ ποιό εἶνε τὸ καύχημά σου, ἅγιε ἀπόστολε Παῦλε; **Ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου!**

Γιατί; Ὅπως ἐξηγεῖ θεολογικὰ ὁ ἴδιος, διὰ τοῦ σταυροῦ συντελέσθηκε μέγα θαῦμα· ἡ χάρις τοῦ Ἐσταυρωμένου **ἐξουδετέρωσε δύο κακά**· τὸν ἁμαρτωλὸ κόσμο καὶ τὸ ἁμαρτωλὸ ἐγώ.

√ Διὰ τοῦ σταυροῦ νεκρώθηκε **ὁ κόσμος**. Ποιός κόσμος; Ὄχι αὐτὴ ἡ ὑπέροχη πλάσι ποὺ φιλοτέ-

χνησε ὁ Δημιουργὸς καὶ τὴ θαυμάζουμε· ἥλιος, σελήνη, ἄστρα, βουνά, θάλασσες, κάμποι, δάση…· ὡς *«κόσμος»* στὸ ῥητὸ αὐτὸ ἐννοεῖται τὸ δαιμονικὸ φρόνημα καὶ σύστημα ἐκείνων ποὺ ἔφυγαν μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεό. Καὶ δυστυχῶς ἀποτελοῦν πλειονότητα, τὸ 99%. Κάπου - κάπου μόνο παρουσιάζεται μιὰ ψυχὴ ποὺ ξεχωρίζει· τῶν ἄλλων οἱ σκέψεις, τὰ αἰσθήματα, οἱ ἐνέργειες εἶνε ἀπὸ ἀδιάφορες μέχρι καὶ ἐχθρικές ἔναντι τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς ὁ κόσμος ἀσκεῖ ἰσχυρὴ ἐπίδρασι στὸν καθένα.

Ὁ κόσμος ἔχει καὶ μεταχειρίζεται **δύο ἰσχυρὰ ὅπλα**· τὰ θέλγητρα καὶ τὰ φόβητρα.

√ Ὤ **τὰ θέλγητρα** τοῦ κόσμου! Εἶνε μαγνήτης σατανικός, ποὺ ἕλκει καὶ ὑποτάσσει ὅποιον ἀφεθῇ στὴν ἐπήρειά του. Θέλγητρα εἶνε τὰ ξέφρενα γλέντια, οἱ διασκεδάσεις σὲ «ψυχαγωγικὰ» κέντρα, τὰ ἀσεβῆ καὶ ἄσεμνα τραγούδια, τὰ πορνικὰ θεάματα, ὁ ἴλιγγος τῶν αἰσθήσεων, οἱ ἔξαλλοι χοροί, ἡ μόδα, ἡ γοητεία τῆς τεχνητῆς ὀμορφιᾶς, ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου, ἡ μέθη τῆς δόξης καὶ τῶν ἀξιωμάτων… Ὅλα αὐτὰ ἐξασκοῦν μία μαγεία στὸν θνητὸ ἄνθρωπο. Ἕνας αὐτοκράτορας, παρ' ὅλη τὴ δύναμί του, μὲ τὸ μειδίαμα μιᾶς πονηρῆς γυναίκας βρέθηκε δέσμιος σαρκικοῦ ἔρωτος καὶ τίναξε στὸν ἀέρα τὸ θρόνο του. Τὰ θέλγητρα τοῦ κόσμου ἔχουν τεράστια δύναμι.

√ Ὁ κόσμος ὅμως ἔχει καὶ **φόβητρα**. Φόβητρα εἶνε οἱ πιέσεις, ἀδικίες, εἰρωνεῖες, οἱ διωγμοί, ἐμπαιγμοί, σαρκασμοί, ὁ περίγελως σ' ἐκείνους ποὺ πιστεύουν στὸ Χριστό. Εἶσαι πιστός; ὁ κόσμος σὲ περιπαίζει, σὲ συκοφαντεῖ, σὲ κατηγορεῖ. Ἐκκλησιάζεσαι, κοινωνεῖς, διαβάζεις Γραφή; γίνεσαι παιχνίδι, πλάκα διασκεδάσεως. Πόσοι π.χ. μπαίνουν σὲ αὐτοκίνητα, ἀεροπλάνα, πλοῖα, τραῖνα καί, ἐνῷ θέλουν, ἀποφεύγουν νὰ κάνουν τὸ σταυρό τους, γιατὶ φοβοῦνται μὴπως ὁ κόσμος τοὺς πῇ καθυστερημένους καὶ τοὺς ἐμπαίξῃ!

√ Τί λέει λοιπὸν ὁ ἀπόστολος Παῦλος· Οὔτε θέλγητρα οὔτε φόβητρα μὲ πιάνουν. Γιὰ μένα ὁ κόσμος πέθανε, ὅπως κ' ἐγὼ γιὰ ἐκεῖνον· νεκρὸς ὁ κόσμος πρὸς ἐμέ, νεκρὸς ἐγὼ γιὰ δαῦτον. Μπορεῖ ἕνας νεκρὸς ν' ἀσκήσῃ ἐπιρροὴ σὲ ζωντανό; ἢ ἀντιστρόφως ἕνας ζωντανὸς νὰ ἐπηρεάσῃ ἕνα νεκρό; Χαῖρε, Σταυρὲ τοῦ Κυρίου, διότι διὰ σοῦ ὁ κόσμος, ἐνῷ γιὰ ὅλους εἶνε παγίδα, γιὰ 'μένα νεκρώθηκε, δὲν ἔχει ἐπιρροή. Χαῖρε Σταυρέ, διότι καὶ τὸ **ἐγώ** μου, νεκρωμένο διὰ σοῦ, μένει ἀνεπηρέαστο ἀπὸ τὰ θέλγητρα καὶ τὰ φόβητρα τοῦ κόσμου.

Λέγοντας **νέκρωσι τοῦ ἐγὼ** δὲν ἐννοῶ κατάστασι ἀνυπαρξίας· ἐννοῶ νὰ συσταυρωθῇ ὁ *«παλαιὸς ἄνθρωπος»* (Ρωμ. 6,6· βλ. & Ἐφ. 4,22. Κολ. 3,9) μὲ τὸ Χριστό, ὥστε νὰ συναναστηθῇ μαζί του. Τὸ ἁμαρτωλὸ ἐγὼ τό 'χουμε ὅλοι στὰ βάθη μας, ἀπαίσια κληρονομιὰ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος. Ὤ τὸ ἐγώ! Ἂν ἀνοίξῃς τὴν καρδιά σου, θὰ δῇς μέσα τὰ πάθη νὰ ὠρύωνται σὰν ἄγρια θηρία· θυμός, ὀργή, μῖσος, ζήλεια, κενοδοξία, ὑπερηφάνεια, σαρκολατρία…

Ἂν ὅμως μπροστὰ στὸν τάφο ἑνὸς φιλαργύρου βάλετε ἕνα σωρὸ χρήματα, ὁ νεκρὸς δὲν τ' ἀγγίζει· καὶ στὸν τάφο ἑνὸς ἀρχομανοῦς ἂν βάλετε στέμματα καὶ σκῆπτρα, μένει ἀδιάφορος· καὶ στὸν τάφο ἑνὸς σαρκολάτρου ἂν σταθῇ ἡ πιὸ ὡραία γυναίκα, αὐτὸς μένει ἀσυγκίνητος. **Ἔτσι ἔνιωθε ὁ Παῦλος**, γι' αὐτὸ ἔλεγε· Χαῖρε, Σταυρέ, διὰ τοῦ ὁποίου *«ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται κἀγὼ τῷ κόσμῳ»* (Γαλ. 6,14).

* * *

Ὅταν πρὸ ἐτῶν ἀξιώθηκα νὰ πάω στὸ Ἅγιο Ὄρος, εἶδα στὴ μονὴ Φιλοθέου μία εἰκόνα ποὺ ἔδειχνε ἕνα **καλόγερο σταυρωμένο**. Τί σημαίνει αὐτό; Ὅπως ὁ Χριστὸς σταυρώθηκε, ἔτσι κι ὁ μοναχὸς κι ὁ καθένας μας πρέπει νὰ σταυρώσῃ *«τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον»*, τὰ πάθη του, νὰ ζῇ ζωὴ ἐσταυρωμένη.

Διάβασα ἀκόμη στὸν βίο τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, ὅτι ὁ ἅγιος εἶδε μιὰ μέρα στὴν αὐλὴ τῆς μονῆς ἕναν καλόγερο νὰ χτυπάῃ ἕναν ἀδελφό του. Λυπημένος τότε τὸν πλησίασε καὶ τοῦ λέει· Ἀδελφέ, **πότε κατέβηκες ἀπὸ τὸ σταυρό;** ἕνας σταυρωμένος ἔχει χέρι νὰ χτυπήσῃ τὸν ἀδελφό;

Ὁ καθένας μας ἂς σηκώσῃ τὸ σταυρό του. Ἔτσι, σταυρωμένη, πρέπει νὰ εἶνε ἡ ζωή μας, ἂν εἴμαστε ἀληθινοὶ Χριστιανοὶ καὶ ὄχι ψευτοχριστιανοὶ - θεομπαῖχτες. **Ζωὴ χωρὶς σταυρὸ ζωὴ δὲν εἶνε**.

Τί εἶνε ἡ ζωή; Ζωὴ ἴσον –τόλμησε καὶ γράψε μὲ κόκκινο μελάνι, μὲ τὸ αἷμα τοῦ Θεανθρώπου–, **ζωὴ ἴσον σταυρός.** Ὅπως ὁ Χριστὸς σήκωσε σταυρό, ἔτσι κ' ἐσύ. Σταυρὸς εἶνε οἱ θλίψεις καὶ περιπέτειες τοῦ βίου.

«Χωρὶς σταυρὸ κανένας δὲν θὰ δῇ παράδεισο», εἶπε σοφὰ ἕνας πιστὸς οἰκογενειάρχης. Ἔτσι ἔζησαν οἱ πρόγονοί μας, **ἔτσι ἔζησαν ὅλοι οἱ ἅγιοι**.

√ ὁ ἅγιος Ἰωάννης **ὁ Χρυσόστομος**, ποὺ κοιμήθηκε σὰν σήμερα (τώρα ἔπρεπε νὰ ἑορτάζῃ, ἀλλὰ λόγῳ τῆς μεγάλης σημερινῆς ἡμέρας, ἡ Ἐκκλησία ὥρισε νὰ ἑορτάζῃ τὸ Νοέμβριο), δὲν πέθανε στὸ θρόνο· γιὰ τὸ σταυρὸ καὶ τὴν ἀλήθεια, ἐπειδὴ ἤλεγξε ἐξουσιαστάς, πέθανε ἐξόριστος σὲ μιὰ ἐρημιὰ λέγοντας· *«Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκα»*.

√ ὁ ἅγιος **Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός**, ποὺ καὶ σταυρὸ σήκωσε καὶ σταυρουδάκια μοίραζε, ἔλεγε· *«Τὸν Χριστόν μας παρακαλῶ νὰ μὲ ἀξιώσῃ νὰ χύσω καὶ ἐγὼ τὸ αἷμά μου διὰ τὴν ἀγάπην του, καθὼς τὸ ἔχυσε καὶ Ἐκεῖνος διὰ τὴν ἀγάπην μου»* (ἡμ. ἔργ., σ. 106). Κι ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ μαρτυρίου κ' ἔστησαν ἀγχόνη νὰ τὸν κρεμάσουν εἶπε· Δόξα σοι, ὁ Θεός, ποὺ μ' ἀξιώνεις νὰ σταυρωθῶ καὶ ἐγώ.

√ Πῶς νὰ φτάσουμε νὰ ποῦμε κ' ἐμεῖς αὐτὰ τὰ μεγάλα **ῥήματα τοῦ Παύλου**, ὅπως κ' ἐκεῖνο τὸν ἄλλο φοβερὸ λόγο του, *«Ζῶ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός»* (Γαλ. 2,20); Πρέπει νὰ κοπιάσουμε, ν' ἀγωνιστοῦμε σκληρά. Ἡ ζωὴ αὐτὴ εἶνε ἀγώνας ἐναντίον τῆς σαρκός, τοῦ κόσμου, καὶ τοῦ διαβόλου ποὺ *«ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίῃ»* (Α' Πέτρ. 5,8).

Ἡ πίστι μας ἔχει μεγαλεῖο. Δὲν εἶνε ψέμα, ὄχι! Μπορεῖ νά 'νε ψέμα ὁ ἥλιος τὰ ἄστρα καὶ ὁ κόσμος ὅλος· ἕνα δὲν εἶνε ψέμα, ὁ Κύριος ἡμῶν, ὁ ἐσταυρωμένος καὶ Θεός· ὅν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸ ἱ. ἐξωκκλήσι Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου Ὑψώματος 1020 Φλωρίνης – τὴν 14-9-1985 τὸ πρωί. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 24-7-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΚΓ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1287[2]	Κυριακὴ μετὰ τὴν Ὕψωσιν (Μᾶρκ. 8,34–9,1) 17 Σεπτεμβρίου 2023 (2006)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Προσκλητήριο ἐπιστρατεύσεως

«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν» (Μᾶρκ. 8,34)

Τὸ Σεπτέμβριο, ἀγαπητοί μου, ποὺ ὁ λαός μας τὸν λέει καὶ *τρυγητὴ* γιατὶ τρυγοῦν τὸν εὐλογημένο καρπὸ τῆς ἀμπέλου, εἶνε **ἡ μεγάλη ἑορτὴ τοῦ Σταυροῦ**. Προσκυνοῦμε τὸ σταυρό, ποὺ κάνει θαύματα. Γιὰ παράδειγμα, στὴ Θήβα, σ' ἕνα χωριό, κάποιος ἔκοψε ἕνα πεῦκο καὶ μέσα στὸν κορμὸ εἶδε ζωγραφισμένο σταυρό, κ' ἔμεινε κατάπληκτος· χτύπησε ἡ καμπάνα, μαζεύτηκε λαὸς καὶ κλῆρος μὲ τὸ δεσπότη κ' ἔκαναν δέησι. Καὶ μόνο αὐτό; Ἀναρίθμητα τὰ θαύματα τοῦ σταυροῦ. Ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερο, ἐμπρὸς στὸ ὁποῖο ὅλα τ' ἄλλα ὠχριοῦν, εἶνε ὅτι ὁ σταυρὸς –κι ὅταν λέμε σταυρὸ ἐννοοῦμε τὸν Ἐσταυρωμένο– τί ἔκανε; Πῆρε ἕνα λύκο καὶ τὸν ἔκανε ἀρνί· πῆρε τὸ λῃστή, ποὺ τὰ χέρια του ἔσταζαν αἷμα, καὶ τὸν ἔκανε νὰ πῇ *«Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου»* (Λουκ. 23,42). Αὐτὰ τὰ θαύματα, ποὺ μεταβάλλουν τὸν ἄνθρωπο, εἶνε τὰ μεγαλύτερα.

Τὸ Σεπτέμβριο λοιπὸν ἡ πιὸ μεγάλη γιορτὴ εἶνε ἡ Ὕψωσις τοῦ Σταυροῦ. Τὸν ἄλλο μῆνα, τὸν Ὀκτώβριο, οἱ Ἕλληνες ποὺ πιστεύουν στὸ Χριστὸ καὶ ἀγαποῦν τὴν πατρίδα περιμένουν νὰ ἑορτάσουν τὴν **ἑορτὴ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου**, ποὺ γράφτηκε στὴν ἱστορία. Ἡ Ἰταλία μὲ τὸ δικτάτορά της χτύπησε τὴν πόρτα μας καὶ εἶπε· «Ἑλλάς, παραδόσου! προθεσμία τρεῖς ὧρες». Καὶ ἡ Ἑλλὰς μὲ τὸ στόμα τοῦ τότε πρωθυπουργοῦ της ἀπήντησε *«Μολὼν λαβέ!»* (αὐτὸ ποὺ εἶπαν οἱ πρόγονοί μας στὶς Θερμοπύλες)· εἶπε τὸ «Ὄχι». Ἤμουν νεαρὸς διάκονος στὸ Μεσολόγγι κι ἀκούω τὴ νύχτα νὰ χτυποῦν καμπάνες, νὰ τοιχοκολλοῦν προκηρύξεις καὶ ὅλοι νὰ λένε· Πόλεμος! **ἐπιστράτευσις!**... Εἴκοσι ἡλικίες κατετάγησαν. Ἄλλαξε ἡ ὄψι τῆς Ἑλλάδος. Οἱ γεωργοὶ ἄφησαν τὰ δρεπάνια, οἱ βοσκοὶ τὰ πρόβατα, οἱ ἐργάτες τὰ ἐργαλεῖα, οἱ δασκάλοι τὰ σχολεῖα. Τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, μὲ τὸ σταυρουδάκι τοῦ Κυρίου στὸ στῆθος, μὲ τὴν εὐχὴ μανάδων καὶ συζύγων ποὺ τοὺς φώναζαν «Ἡ Παναγιὰ μαζί σας», ἀνέβηκαν στὰ βουνὰ τῆς Πίνδου. Καὶ πῆραν τὶς κορυφὲς καὶ τὶς ἔνωσαν μὲ τ' ἀστέρια! Ἡ Ἑλλὰς γνώρισε μοναδικὴ τιμή. Τότε, ὅταν στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ στὸ Λονδῖνο ἔβλεπαν Ἕλληνα, τὸν σήκωναν στὰ χέρια. Τέτοια δόξα εἶχε τὶς μέρες ἐκεῖνες ἡ πατρίδα μας ἑνωμένη ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Θὰ μοῦ πῆτε· Καλὰ εἶν' αὐτά, ἀλλὰ νὰ τὰ πῇ ὁ δάσκαλος, ὁ καθηγητής, ὁ νομάρχης, ὁ πρωθυπουργός, ὁ πρόεδρος τῆς δημοκρατίας. Ἐμεῖς ἀπὸ σένα περιμένουμε ν' ἀκούσουμε **λόγο ἐκκλησιαστικό**, ὄχι ἐθνικό.

* * *

Ἀπαντῶ. Γιὰ μᾶς οἱ γιορτὲς ἔχουν διπλὸ χαρακτῆρα, θρησκευτικὸ καὶ ἐθνικό. **Πίστι καὶ πατρίδα εἶνε ἑνωμένα** ὅπως τὸ κρέας μὲ τὸ νύχι. Ὅποιος ἀγαπάει τὸ ἕνα, ἀγαπάει καὶ τὸ ἄλλο. Στὰ ψηλὰ βουνά, ποὺ ἀνεβήκαμε τὰ χρόνια ἐκεῖνα ὡς στρατιωτικοὶ ἱερεῖς, κάθε βράδυ γινόταν προσκλητήριο, καὶ ἄκουγες· «Ἀπών· ἔπεσε ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος»! Κι ὅταν καταλάμβαναν μιὰ κορυφὴ καὶ ὕψωναν τὴ σημαία μας, ἔψαλλαν *«Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια...»*. Συνεπῶς, δὲν εἶμαι ἐκτὸς θέματος. Ἄλλωστε καὶ τὸ εὐαγγέλιο σήμερα ταιριάζει μ' αὐτὰ ποὺ λέω. Πῶς ταιριάζει;

Ἂν ἀγαποῦμε τὴν πατρίδα μιὰ φορά, χίλιες φορὲς πρέπει ν' ἀγαποῦμε τὸ Χριστό μας, ποὺ εἶνε πάνω ἀπὸ τὴν πατρίδα κι ἀπ' ὅλο τὸ σύμπαν. Κι ὅπως ἡ πατρίδα κάνει ἐπιστράτευσι, ἔτσι καὶ **ὁ Χριστὸς κάνει ἐπιστράτευσι**. Εἶνε ὁ ἀρχηγός μας, ὁ ἀρχιστράτηγός μας, ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλέων. Σημαία του ὁ τίμιος σταυρός· σάλπιγγα τὸ κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου· στρατιῶτες ὅλοι ἐμεῖς. Κι ὅπως ὁ στρατιώτης βγάζει τὰ ροῦχα του καὶ βάζει τὴ στολὴ τοῦ στρατοῦ, ἔτσι κ' ἐμεῖς. Καὶ τὸ εὐαγγέλιο σήμερα, μὲ ἁπλᾶ λόγια, τί λέει; Κάνει **προσκλη-**

τήριο. Πόλεμος γίνεται! ὄχι ὁρατός, ἀλλὰ ἀόρατος καὶ ἀσυγκρίτως σπουδαιότερος. Ἐπιστράτευσι κάνει ὁ Χριστός. Τὸν ἀκούσατε τί εἶπε; *«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν…»* (Μᾶρκ. 8,34). Σᾶς καλῶ ὅλους, λέει, ἄντρες - γυναῖκες - παιδιά, μικροὺς - μεγάλους, δεξιοὺς - ἀριστερούς, ὅλων τῶν χρωμάτων, νὰ καταταχθῆτε μὲ τὴν καρδιά σας ὑπὸ τὴν σημαία μου. Δὲν βιάζει κανένα. **Θέλει ἐθελοντάς**, ὄχι διὰ τῆς βίας. Ὁ Χριστὸς σέβεται τὴν ἐλευθερία μας.

Τί χρειάζεται; Ἕνα, δύο, τρία πράγματα. Τὸ ἕνα· *«ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν»*. Τὸ δεύτερο· *«ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ»*. Τὸ τρίτο *«καὶ ἀκολουθείτω μοι»* (ἑ.ἀ.). Ἀπὸ αὐτὰ θὰ ἐξηγήσω τὸ πρῶτο, τὸ ***«ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν»***.

* * *

Ὅποιος θέλει νά 'νε Χριστιανός, *«ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν»*. Τί σημαίνει *«ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν»*; Νὰ ἀρνηθῇς, νὰ μισήσῃς τὸν ἑαυτό σου. Δύσκολο πρᾶγμα αὐτό. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε διπλός, ἔχει σῶμα καὶ ψυχή. Τί μᾶς λέει λοιπόν; Μερικοὶ τὸ ἑρμήνευσαν λάθος. Νόμισαν, ὅτι ὁ Χριστὸς λέει νὰ μισήσουμε τὸ σῶμα. Ὄχι· τέτοιο πρᾶγμα δὲν λέει ὁ Χριστός. **Τὸ σῶμα** εἶνε θαυμαστὸ δημιούργημα τοῦ Θεοῦ· τὰ μάτια, τὰ αὐτιά, ἡ καρδιά, τὰ ἑκατομμύρια κύτταρα, τὰ πάντα. Εἶνε τὸ πιὸ θαυμαστὸ ἐργοστάσιο. Δὲν εἶπε λοιπὸν ὁ Χριστὸς νὰ μισήσουμε τὸ σῶμα. Ἀντιθέτως πρέπει νὰ τὸ προσέξουμε. Καὶ πῶς τὸ βλάπτουμε; μὲ τὶς διάφορες ἁμαρτωλὲς καταχρήσεις ποὺ κάνουμε. Ὅποιος ζῇ βίον ἐγκρατῆ, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἔχει καὶ ὑγεία· ὅποιος κάνει ἄσωτη ζωή, καταστρέφει καὶ τὴν ὑγεία.

Κάτι ἄλλο σημαίνει τὸ *«ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν»*. Ἐννοεῖ, νὰ μισήσουμε **τὸν διεφθαρμένο ἑαυτό μας**, τὴν κακία μας, τὸ κακὸ ποὺ φωλιάζει βαθειὰ μέσα στὴν καρδιά μας.

Μέσα στὸν ἄνθρωπο εἶνε **δυὸ δυνάμεις**· ἡ μία σὲ παίρνει καὶ σὲ ἀνεβάζει στὰ οὐράνια, ἡ ἄλλη σὲ ἁρπάζει καὶ σὲ βυθίζει στὸν ᾅδη· ἕνας ἄγγελος ποὺ μὲ τὶς φτεροῦγες του μᾶς ὑψώνει στὸν οὐρανό, κ' ἕνας σατανᾶς ποὺ μᾶς σπρώχνει στὴν κόλασι. Ἂν θέλῃς γίνεσαι ἢ ἀπόστολος Παῦλος καὶ πετᾷς στὰ ὕψη ἢ Ἰούδας καὶ προδίδεις τὸ Χριστό. Δυὸ δυνάμεις παλεύουν. Τὸ κακὸ μᾶς καλεῖ ὁ Χριστὸς νὰ μισήσουμε, τὴν ἁμαρτία, τὸ πάθος ἤ, ὅπως ἔλεγε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς, τὸ «γουρουνάκι» ποὺ ἔχουμε μέσα μας καὶ μᾶς σπρώχνει στὸ κακό.

Τὸ κακὸ εἶνε πολύμορφο· **ἡ ἁμαρτία** εἶνε δέντρο μὲ πολλὲς διακλαδώσεις. Πορνεία, μοιχεία, κλοπή, πλεονεξία, γαστριμαργία, μῖσος, ὀργή… Πλῆθος οἱ ἁμαρτίες. Κι ὅταν αὐτὲς χρονίζουν, ἡ ψυχὴ ἀποκτᾷ **πάθη**. *«Ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν»* σημαίνει νὰ κηρύξουμε *αὐτοπόλεμο* ἐναντίον ὅλων αὐτῶν.

Ὤ νὰ μποροῦσε ὁ ἄνθρωπος νὰ ξερριζώσῃ αὐτὰ τὰ κακά! Δῶστε μου ἀνθρώπους ἀπαλλαγμένους ἀπὸ ἁμαρτίες καὶ πάθη, καὶ ἡ γῆ θὰ γίνῃ παράδεισος. Τώρα τὸ κακὸ βασιλεύει καὶ **κάνει τὴ ζωή μας κόλασι**.

* * *

Δὲν θὰ πῶ περισσότερα. Πρὶν τελειώσω θὰ ὑπογραμμίσω ἕνα κακό, ποὺ μαστίζει ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνες. Εἶνε **ἡ φιλονικία, τὸ μῖσος, ἡ διχόνοια**. Ἀναφέρω δύο - τρία παραδείγματα.

● Βλέπεις τὴν **οἰκογένεια** καὶ τὴ νομίζεις ἀγαπημένη. Ἡ γυναίκα ὅμως μισεῖ τὸν ἄντρα, κι ἂς τρώῃ κι ἂς κοιμᾶται μαζί του. Ἔτσι ἐξηγεῖται πῶς μιὰ γυναίκα πῆρε τσεκούρι καὶ σκότωσε τὸν ἄντρα της καὶ ἔφριξε ὁ κόσμος.

● Ὅταν περιώδευα ὡς ἱεροκήρυκας στὴν Πίνδο μὲ τὰ πόδια –τὸ καλύτερο αὐτοκίνητο–, πέρασα κι ἀπὸ ἕνα **χωριὸ** μὲ βοσκούς, μὲ τοπία, μὲ δάση, μὲ νερὰ κρυστάλλινα – παράδεισος ἦταν. Σὲ λίγο ὅμως τί ἔμαθα· τὸ χωριὸ διχάστηκε. Ὁ σατανᾶς ἔσπειρε μῖσος ἀνάμεσά τους. Χωρίστηκαν σὲ δυὸ παρατάξεις, ἅρπαξαν τὶς καραμπίνες καὶ σκοτωθήκανε. Δέκα νεκροὶ καὶ σαράντα τραυματίες! Ἔσβησε τὸ χωριό, δὲν ὑπάρχει. Ἔλειψε ἡ ἀγάπη; δὲν ὑπάρχει οὔτε οἰκογένεια οὔτε χωριό.

● Θέλετε κ' ἕνα ἄλλο; Αὐτὸ τὸ μῆνα **ἡ πατρίδα** θρηνεῖ τὴν ἐπέτειο τῆς μικρασιατικῆς καταστροφῆς· τέτοια ἐποχὴ ἦταν. Πῶς ἦρθε ἡ συμφορά; μᾶς νίκησαν οἱ Τοῦρκοι; Ὄχι. Ὁ ἴδιος ὁ Κεμάλ τὸ εἶπε· «Δὲ νικήσαμε τοὺς Ἕλληνες· μόνοι τους νικήθηκαν, μὲ τὴ διχόνοια». Ἑνωμένοι κι ἀγαπημένοι, ἤμασταν ἀήττητοι· ὅταν γίναμε δυὸ παρατάξεις, διαλυθήκαμε.

Καὶ τώρα πάλι τέτοια σημάδια διαιρέσεως παρουσιάζονται. Καὶ κλαίω κι ἀναστενάζω, γιατὶ φοβᾶμαι καμμιὰ νέα καταστροφὴ χειρότερη. Διότι **φύγαμε ἀπὸ τὸ Θεό**.

Ὁ Χριστὸς κάνει προσκλητήριο ἐπιστρατεύσεως. Ὁ σταυρός του κάνει θαύματα, **κάνει καὶ τοὺς λύκους ἀρνία**. Ἡ Ἐκκλησία μας καλεῖ ὅλα τὰ παιδιά της κοντά, χωρὶς διακρίσεις, σὰν τὴν κλῶσσα ποὺ ἀγαπάει ὅλα τὰ πουλάκια της ὁποιοδήποτε χρῶμα κι ἂν ἔχουν. Κ' ἐσεῖς εἶστε παιδιὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πατρίδος. Μείνετε ἀγαπημένοι καὶ ἑνωμένοι. Τότε θὰ ἑορτάζουμε μὲ ἀγαλλίασι τὶς μεγάλες ἑορτὲς καὶ θὰ λέμε· Δόξα στὸ Θεό, δόξα στὸ Χριστό· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Δημητρίου Κούτουρλα - Εὐβοίας στὶς 18-9-1988. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 17-9-2006, ἐπανέκδοσις 5-8-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Μ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2585	Κυριακὴ Α΄ Λουκᾶ (Λουκ. 5,1-11) 24 Σεπτεμβρίου 2020 πρωὶ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἂς Τὸν ἀκολουθήσουμε!

«Ἀφέντες ἅπαντα ἠκολούθησαν αὐτῷ» (Λουκ. 5,11)

Ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου. Μᾶς καλεῖ ν' ἀφήσουμε κ' ἐμεῖς τὰ πάντα καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε. **Ν' ἀφήσουμε τὰ πάντα;** Δηλαδὴ τὰ σπίτια μας, τὰ ἐργαστήριά μας, τὰ ἐπαγγέλματά μας, τὶς ποικίλες ἀσχολίες μας; Ὄχι. Διότι ὅλα αὐτὰ καλοῦνται νὰ τ' ἀφήσουν, ὅπως εἴδαμε, ἐκεῖνοι ποὺ ὡς ἀπόστολοι κλήθηκαν σὲ εἰδική, ἔκτακτη ἀποστολή, ποὺ ἀπαιτεῖ ἀπόλυτη αὐταπάρνησι καὶ ἀφιέρωσι. Ἀλλὰ τότε τί ἐννοοῦμε ὅταν λέμε ὅτι ἐκεῖνος ποὺ θέλει ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Κύριο πρέπει ν' ἀφήσῃ τὰ πάντα;

Ἀκοῦστε. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πράγματα ποὺ ἀποτελοῦν τὸν ὑλικὸ πλοῦτο, ποὺ ὅλοι, καὶ οἱ πιὸ φτωχοὶ ἀκόμη, ἔχουν σὲ κάποια ποσότητα, ὑπάρχει κ' ἕνας ἄλλος πλοῦτος, πλοῦτος ὄχι ὑλικός, ὄχι ὁρατός, πλοῦτος ὄχι εὐλογημένος ἀλλὰ καταραμένος, ὁ ὁποῖος μὲ συνέργεια τοῦ σατανᾶ ἔχει συγκεντρωθῆ σὲ μυστικὲς ἀποθῆκες. Καὶ αὐτὸς ὁ πλοῦτος εἶνε **τὰ ἐλαττώματα, οἱ κακίες, τὰ πάθη**. Παρ' ὅλη τὴν ψυχικὴ καὶ σωματικὴ φθορὰ ποὺ προκαλοῦν τὰ πάθη, ἐν τούτοις ὁ ἄνθρωπος τὰ ἀγαπᾷ, τὰ περιθάλπει, τὰ τρέφει, καὶ δὲν ἐννοεῖ ἐπ' οὐδενὶ νὰ τ' ἀποχωριστῇ. Ὑπάρχουν δὲ καὶ περιπτώσεις, ὄχι σπάνιες, ποὺ ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾷ τὸ πάθος του περισσότερο κι ἀπὸ ἀγαπητὰ πρόσωπα καὶ πράγματα. Ὁ,τιδήποτε καὶ ἂν τοῦ ὑποσχεθῇς, δὲν ἀποχωρίζεται π.χ. ὁ ἀλκοολικὸς τὴν οἰνοποσία, ὁ χαρτοπαίκτης τὴ χαρτοπαιξία, ὁ ἀκόλαστος τὴ σάρκα. Πάνω ἀπ' ὅλα τὸ ποτήρι, τὸ χαρτί, ἡ ἡδονή· πόσα κτήματα, πόσα σπίτια καὶ καταστήματα καὶ ἐργοστάσια, πόσες τεράστιες περιουσίες δὲν δαπανήθηκαν γιὰ τὴν ἱκανοποίησι τῶν ἀκορέστων παθῶν;

Αὐτὰ τὰ πάθη ἀποτελοῦν τὰ ὑπάρχοντα, τὰ κύρια ὑπάρχοντα τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ καλεῖται αὐτὸς ν' ἀφήσῃ, ν' ἀποχωριστῇ καὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὸ Χριστό (βλ. Λουκ. 14,33). Τὸ ν' ἀφήσῃ κανεὶς ὑλικὰ ἀγαθὰ καὶ νὰ τὰ διαθέσῃ ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, ὑπὲρ τῆς κοινῆς ὠφελείας, εἶνε βέβαια πρᾶξις ἐπαινετή, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε τόσο δύσκολο ὅσο τὸ νὰ κόψῃ τὰ ἐλαττώματά του, τὶς κακίες καὶ τὰ πάθη του. Εὔκολα **οἱ ἀπόστολοι** ἄφησαν τὰ πλοῖα καὶ τὰ δίχτυα, ἀλλὰ **πόσο δύσκολα ἀπαλλάχθηκαν** καὶ αὐτοὶ ἀπὸ πλανεμένες ἀντιλήψεις, ἐλαττώματα καὶ κακίες ποὺ εἶχαν! Τὰ πάθη προσκολλῶνται ἐπάνω στὴν ὕπαρξί μας ὅπως στὴ χελώνα τὸ ὄστρακό της. Αὐτὰ γίνονται δεύτερη φύσι, κακὴ φύσι. Καὶ *«φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ῥάδιον»*, τὸ ν' ἀλλάξῃ ἡ κακὴ φύσι δὲν εἶνε εὔκολο, ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας (Μένανδρος).

Ὅλα ὅσα ἀποτελοῦν τὴν κακὴ περιουσία τῆς ὑπάρξεώς μας, αὐτὰ καλεῖται ν' ἀπαρνηθῇ, ν' ἀποτάξῃ, νὰ ῥίξῃ μακριά του σὰν παλιὸ ῥοῦχο ἐκεῖνος ποὺ θέλει ν' ἀκολουθήσῃ τὸ Χριστό. Κι ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ βάθος τῆς ἐννοίας τῆς ἀποτάξεως τὸ βλέπει κανεὶς στὴν ἀκολουθία τοῦ μυστηρίου τοῦ βαπτίσματος. Τὶς πονηρὲς συνήθειες, τὶς κακίες, τὰ πάθη, κάθε τι ποὺ ἀποτελεῖ τὴ συντροφιὰ τοῦ σατανᾶ, καλεῖται ν' ἀπαρνηθῇ ὁ βαπτιζόμενος ἂν θέλῃ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Κύριο. Καὶ ὁ Χριστός, *«ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον* (=αὐτὸς ποὺ ντύνεται σὰν ῥοῦχο του τὸ φῶς)*»* (Ψαλμ. 103,2), δὲν θὰ τὸν ἀφήσῃ γυμνό, ἀλλὰ θὰ τὸν ντύσῃ μὲ νέο ἔνδυμα, μὲ νέα ἄφθαρτη στολή. Καὶ ἄφθαρτη στολὴ εἶνε **οἱ ἀρετὲς τοῦ Χριστοῦ**, ποὺ πρέπει νὰ γίνουν καὶ **ἀρετὲς τοῦ Χριστιανοῦ**.

Ὅταν λοιπόν, Χριστιανέ, ἀκοῦς στὸ Εὐαγγέλιο ὅτι οἱ τέσσερις ἁλιεῖς *«ἀφέντες ἅπαντα»* ἀκολούθησαν τὸ Χριστό, σκέψου ἐπάνω σ' αὐτὸ καὶ θέσε στὸν ἑαυτό σου τὸ ἐρώτημα· Οἱ ἀπόστολοι ἄφησαν ὅ,τι ὑλικὸ εἶχαν χάριν τοῦ Κυρίου· **ἐγὼ τί ἄφησα πρὸς χάριν του;** τί στοίχισε σ' ἐμένα ἡ πίστι μου ὡς τώρα; Τὸ Εὐαγγέλιο δὲν μὲ ὑποχρεώνει νὰ ἐγκαταλείψω τὸ ἐπάγγελμά μου· μὲ καλεῖ ὅμως νὰ κάνω ἄλλου εἴδους θυσία· νὰ ἐγκαταλείψω τὶς κακές μου συνήθειες, ὅλα ἐκεῖνα ποὺ ἀποτελοῦν τὸν *«παλαιὸν ἄνθρωπον»* (Ρωμ. 6,6. Ἐφ. 4,22. Κολ. 3,9). Τὰ ἄφησα ὅλα; ἢ μήπως ἐγκατέλειψα μόνο μερικὲς κακὲς συνήθειες ποὺ δὲν μοῦ στοιχίζουν καὶ πολύ, κρατῶ ὅμως ἀκόμη ὡρισμένα ἀγαπητά μου πάθη, ποὺ γιὰ νὰ ἐλαφρύνω τὴ βαρύτητά τους τὰ λέω ἐπιεικῶς *ἀνθρώπινες ἀδυναμίες*, μὰ ἀδυναμίες ποὺ τόσο καταδικάζει τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ;

Αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις πρέπει ν' ἀπευθύνῃ στὸν ἑαυτό του κάθε ἀκόλουθος τοῦ Χριστοῦ. Διότι τὸ ν' ἀκολουθήσουμε τὸν Κύριο, ποὺ εἶνε ἡ σωτηρία μας, εἶνε τὸ σοβαρώτερο ζήτημα τῆς ζωῆς μας, καὶ

ἀλλοίμονο ἂν μερικὲς ἀδυναμίες δὲν ἀποφασίσουμε νὰ τὶς ἐγκαταλείψουμε· **θὰ μείνουμε μακριὰ ἀπὸ τὸν Κύριο**. Ὑπάρχει μεγαλύτερη συμφορὰ ἀπ' αὐτήν; Γι' αὐτὸ πρέπει μὲ τὴ βοήθειά του νὰ πετάξουμε ἀπὸ πάνω μας κάθε ἁμαρτωλὸ φορτίο καὶ ὡς εὔζωνοι στρατιῶτες νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε στὴ μαρτυρικὴ καὶ δοξασμένη πορεία.

Μ' αὐτὴ τὴν πνευματικὴ ἔννοια ἂν ἐννοήσουμε τὸ *«ἀφέντες ἅπαντα»*, **μπορεῖ ὁ καθένας** νὰ μιμηθῇ τοὺς ἀποστόλους καὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Κύριο. *«Ἄφες τὴν πονηρὰν συνήθειαν μόνον»*, ἄσε μόνο τὴν κακὴ συνήθεια, φωνάζει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, *«καὶ μένων οἴκοι μετὰ τῶν σεαυτοῦ δυνήσῃ σωθῆναι ῥᾳδίως»*, καὶ μένοντας στὸ σπίτι μαζὶ μὲ τοὺς δικούς σου εὔκολα θὰ μπορέσῃς νὰ σωθῇς (εἰς Ματθ. ὁμ. ΙΔ',γ' · P.G. 57,220).

* * *

Ἀλλὰ γιὰ νὰ θελήσῃ ὁ ἄνθρωπος ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ κάθε κακὴ συνήθεια, πρέπει **νὰ ἔλθῃ σὲ συναίσθησι** τῆς ἀθλιότητος ποὺ δημιουργοῦν τὰ ἀνθρώπινα πάθη καὶ νὰ κράξῃ πρὸς τὸν Κύριο, ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν σώσῃ.

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος δίνοντας μιὰ εἰκόνα τῆς ἀθλιότητος τῶν παθῶν λέει, ὅτι **ἡ ζωὴ αὐτὴ** δὲν διαφέρει καθόλου ἀπὸ **ἕνα *«δεσμωτήριον»*, μιὰ φυλακή** (ἔ.ἀ.· P.G. 57,222). Σὲ μιὰ φυλακὴ θὰ ἔβλεπε κανεὶς δυστυχισμένους καταδίκους νά 'νε δεμένοι μὲ βαρειὲς ἁλυσίδες· καὶ στὴ ζωὴ ἐτούτη, ἂν ἀφήσῃς τὴν ψεύτικη φαντασμαγορία τοῦ πλούτου τῶν ἡδονῶν καὶ τῆς δόξης καὶ παρατηρήσῃς στὸ βάθος τὴν ψυχὴ κάθε ἀνθρώπου, θὰ δῇς ὅτι δὲν διαφέρει ἀπὸ ἕναν κατάδικο· σέρνει κι αὐτὴ βαρειὰ δεσμὰ καὶ ὑποφέρει. Δεσμὰ καὶ ἁλυσίδες εἶνε τὰ πάθη της. Ὁ πλεονέκτης πλούσιος π.χ. στιγμὴ δὲν ἀναπαύεται· ὅσο περισσότερα πλούτη ἀποκτᾷ, τόσο πιὸ βαρειὰ γίνονται τὰ δεσμά του, κ' ἔχει ἀπὸ πάνω του ἕνα φοβερὸ δεσμοφύλακα ποὺ δὲν τὸν ἀφήνει νὰ ξεμυτίσῃ ἀπ' τὸ κελλὶ ἀλλὰ συνεχῶς τὸν σπρώχνει πιὸ μέσα· ποιόν; τὸν ἔρωτα τῶν χρημάτων.

Εἶνε δέσμιες οἱ ψυχές! Ταλαίπωροι ἄνθρωποι, ὅσο κι ἂν φαίνωνται σωματικὰ ἐλεύθεροι, ζοῦν σὰν τοὺς φυλακισμένους ποὺ αὐστηροὶ δεσμοφύλακες τοὺς χτυποῦν μὲ μαστίγια. Καὶ τὸ χειρότερο εἶνε ὅτι τὰ δεσμά, ποὺ χαλκεύει ἡ ἁμαρτία γι' αὐτούς, μόνοι τους τὰ δέχονται πάνω τους, μὲ τὴ θέλησί τους. Ἕνα σχετικὸ ἀνέκδοτο εἶνε τὸ ἑξῆς.

Κάποιος **τύραννος** τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς διέταξε ἕνα τεχνίτη καὶ κατασκευάσῃ μιὰ **ἁλυσίδα** ὡρισμένου μήκους μὲ τὴν ὑπόσχεσι ὅτι θὰ τὸν ἀμείψῃ ὅπως πρέπει. Αὐτὸς ἔφτειαξε τὴν ἁλυσίδα, ἀλλὰ ὁ τύραννος τοῦ εἶπε νὰ διπλασιάσῃ τὸ μῆκος της· κατόπιν πάλι νὰ τὸ διπλασιάσῃ· κ' ἔτσι ἡ ἁλυσίδα ἔγινε πολὺ μακριὰ καὶ βαρειά. Καὶ **ἡ ἀμοιβή**, ποὺ ἔδωσε, ποιά ἦταν· διέταξε νὰ τοῦ δέσουν μ' αὐτὴν χέρια καὶ πόδια καὶ νὰ τὸν ῥίξουν ἰσοβίως **στὴ φυλακή!**

Κάτι παρόμοιο κάνει καὶ ὁ μεγάλος τύραννος τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ διάβολος. Διατάζει καθένα ποὺ τὸν ἀκολουθεῖ τυφλά, νὰ φτειάξῃ τὴν ἁλυσίδα του, νὰ δουλέψῃ δηλαδὴ πάλι καὶ πάλι τὴν ἁμαρτία, κι ὅταν αὐτὴ καταντήσῃ πάθος, τότε κλάψτε τον, ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἁλυσοδεμένος σκλάβος τοῦ σατανᾶ. Ποιός φταίει; Ὁ ἄνθρωπος.

Σ' αὐτὴ τὴ φρικτὴ κατάστασι δὲν ὑπάρχει ἄλλη διέξοδος παρὰ μόνο ἐκείνη ποὺ συνιστᾷ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος· **νὰ παρακαλέσουμε τὸ Λυτρωτὴ** τῶν ψυχῶν νὰ σπάσῃ τὰ δεσμά, νὰ διώξῃ τὸ δεσμοφύλακα, νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰ πάθη καὶ νὰ κάνῃ τὴν ψυχή μας ἐλαφρότερη κι ἀπ' τὰ φτερὰ τοῦ ἀετοῦ. Πρέπει ὅμως **κ' ἐμεῖς νὰ συνεργήσουμε** ἀπὸ τὴν πλευρά μας βάζοντας *«σπουδὴν* (=προσπάθεια) *καὶ γνώμην* (=θέλησι, ἐπιθυμία) *καὶ προθυμίαν ἀγαθήν»* (ἔ.ἀ.). Ἔτσι θ' ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὰ κακὰ ποὺ μᾶς τυραννοῦν καὶ θὰ καταλάβουμε σὲ τί σκλαβιὰ ζούσαμε καὶ τί ἐλευθερία ἀπολαμβάνουμε τώρα ἀκολουθώντας τὸν Κύριο(*).

* * *

Ἀγαπητέ μου, ἀναρίθμητα παραδείγματα διὰ μέσου τῶν αἰώνων βεβαιώνουν, ὅτι μακριὰ ἀπὸ τὸν Κύριο ἐπικρατεῖ μαύρη δουλεία, ἐνῷ κοντά του βασιλεύει ἐλευθερία, ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴ θυσία τοῦ σταυροῦ, ἀπὸ τὸ τίμιο αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Ὕστερα λοιπὸν ἀπὸ τόσα παραδείγματα καὶ τόση πεῖρα, **διστάζεις ἀκόμη ν' ἀκολουθήσῃς τὸν Κύριο;** Διῶξε κάθε δισταγμὸ καὶ πάρε τὴν ἀπόφασι.

Συναμαρτωλοὶ ἀδελφοί μου, ἂς ἀκούσουμε τὴ μυστικὴ φωνὴ ποὺ μᾶς καλεῖ καὶ *«ἀφέντες ἅπαντα»* **ἂς ἀκολουθήσουμε τὸν Ἰησοῦ ὅπου κι ἂν πάῃ**.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

(*) Ὁ Πολωνὸς λογοτέχνης Ἑρρῖκος Σιέγκιεβιτς στὸ διήγημά του μὲ τίτλο «Ἀκολουθήσωμεν Αὐτόν» περιγράφει μὲ τέχνη τὴ θλιβερὴ κατάστασι τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς στὸ πρόσωπο μιᾶς εὐγενοῦς Ῥωμαίας κόρης, τῆς Ἀνταίας. Αὐτὴ παντρεύτηκε τὸν πατρίκιο Κίννα, ποὺ τοποθετήθηκε διοικητὴς τῆς Ἀλεξανδρείας· τὸ ἐκλεκτὸ ζευγάρι ἔπλεε σὲ πελάγη κοσμικῆς χαρᾶς... Τοὺς βρῆκε ὅμως δοκιμασία, πόνος ἀνεξήγητος. Ἡ Ἀνταία προσβλήθηκε ἀπὸ μυστηριώδη ἀσθένεια, ποὺ τὴν κατέτρωγε ψυχικὰ καὶ σωματικά· ἐπὶ πλέον κάποιο φοβερὸ ὅραμα τὴν ἀναστάτωνε καὶ τὴ βύθιζε σὲ ἀπελπισία· μαραινόταν σὰν λουλούδι ποὺ τὸ τσίμπησε φαρμακερὸ ἔντομο. Κανένα φάρμακο, κανένας γιατρὸς ἢ μάγος ἢ φιλόσοφος δὲν μπόρεσε νὰ τὴ γιατρέψῃ. Ἀπελπισμένος ὁ Κίννας ἔφερε τὴν Ἀνταία στὴν Παλαιστίνη ὅταν ἡγεμόνας ἐκεῖ ἦταν ὁ γνωστός τους Πόντιος Πιλᾶτος. Καὶ ἔφτασαν ἐκεῖ πότε· τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ σταυρωνόταν ὁ Ἰησοῦς. Κ' ἐπειδὴ ἡ ἀσθενὴς ἐπιθυμοῦσε νὰ δῇ τὸν κατάδικο, ὁ Πιλᾶτος φρόντισε, ὥστε τὸ φορεῖο ποὺ θὰ τὴ μετέφερε νὰ στηθῇ σὲ σημεῖο τῆς ὁδοῦ πρὸς τὸ Γολγοθᾶ, ἀπ' ὅπου θὰ μποροῦσε νὰ δῇ τὴν πομπή. Καὶ εἶδε... Νά ὁ Ἰησοῦς φορτωμένος τὸ σταυρὸ περνάει. Στὸ ἀντίκρυσμα τῆς μορφῆς του ἡ Ἀνταία συγκλονίστηκε ἀπὸ τὰ ἁγιώτερα αἰσθήματα, ἀνέλαβε δυνάμεις, σηκώθηκε πάνω στὸ φορεῖο, εἶδε τὸν βασιλέα τοῦ πόνου καὶ τοῦ μαρτυρίου καὶ ἄρχισε νὰ τὸν ῥαίνῃ μὲ ἄνθη... Τὰ χείλη της ψιθύρισαν· «Εἶσαι ἡ Ἀλήθεια!...». Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ Ἀνταία θεραπεύθηκε. Καὶ ὁ δύσπιστος σύζυγός της πιστεύει. Σὲ προτροπή της ἀκούγεται αὐτὸς νὰ λέῃ· «Ἂν ὄντως μᾶς καλῇ, **ἂς Τὸν ἀκολουθήσουμε**». Αὐτὸ εἶνε σὲ σύντομη περίληψι τὸ διήγημα, πλάσμα βέβαια πλούσιας φαντασίας τοῦ συγγραφέα, ἀλλὰ παριστάνει ζωηρὰ δύο πραγματικότητες· τὴν ἀγωνία τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς καὶ τὴ λύτρωσί της ἀπὸ τὸ Χριστό (βλ. καὶ τὸ φ. 91/1948 τοῦ περ. «Χριστ. Σπίθα», τὰ βιβλία Ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου Φωτὸς σ. 134 κ.ἑ. καὶ Φλογέρα τ. Β', σ. 25 κ.ἑ., καὶ τὸ περ. «Σταυρός» 1982, σ. 113 κ.ἑ.).

Περιληπτικὴ μεταφορὰ μὲ μεταγλώττισι στὴν ὁμιλουμένη σήμερα κεφαλαίου τοῦ βιβλίου *«Ἀκολούθει μοι»*, Ἀθῆναι (1965) 1989³, σσ. 93-100. 5-8-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com